

Bilincsi Lajos
(1931–2004)

Meghalt egy ember, aki közülünk való volt. Mécsesek gyúlnak, és harangszó mellett eltemetik. Sokak számára ez csupán egy hír. Bilincsi Lajos nyugalmazott könyvtárigazgató – vagy ahogyan mi, munkatársai szólítottuk, „Főnök” – csendben itt hagyott bennünket.

Bilincsi Lajos élete 1956-tól kezdve összekapcsolódott a könyvekkel, a könyvtárral. A járási könyvtár vezetőjeként, később a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem Könyvtárának munkatársaként, majd csoportvezetőként, 1966-tól a Debreceni Agrártudományi Egyetem Könyvtárának igazgatójaként tevékenykedett választott hivatásában. A könyvtárosság számára nemcsak munka volt,

nemcsak egy szakma, hanem valóban hivatás, vagy ahogyan ő fogalmazta 1985-ben: „A könyvtár hivatása, hogy otthonos »szolgáltatóház« legyen, ahová tudásukban gyarapodni, ízlésükben finomodni, emberségükben fényesedni térnek be az olvasók.” Ennek szellemében tevékenykedett egész életében.

Bilincsi Lajos 1966-ban került az Agrártudományi Egyetem Könyvtárába, és egészen 1990. december 31-éig vezetőként, igazgatóként dolgozott itt. A könyvtár állományát elődjétől meglehetősen rendezetlen állapotban vette át. Azt is mondhatnánk, ő csinált könyvtárat a meglévő gyűjteményből. Gondos irányításával feltárták, rendszerezték a meglévő állományt, és ezt az elkövetkező években folyamatosan és tervszerűen gyarapította, mindig szem előtt tartva az intézményben folyó oktatás, kutatás igényeit. Vezetése alatt alakult ki a korszerű, modern könyvtári elrendezés, a szabadpolcos rendszer.

Nagy gondot fordított az olvasókkal való foglalkozásra, a hallgatók könyvtárismereti oktatására és a felsőbb évesek szakirodalmi tájékoztatására. Gyakran és szívesen rendezett kiállításokat. Ezek közül kiemelkedő jelentőségű volt az intézmény 100 éves jubileuma alkalmából rendezett tárlat. Tevékenysége is hozzájárult, hogy a könyvtárat 1980-ban tudományos könyvtárrá minősítették.

1990-ben a könyvtárban elkezdődhetett az a bővítés, amelyet már a hetvenes években felvetett és kezdeményezett. Valóra vált az álom, és igaz, már nem aktív könyvtárigazgatóként, de mint szakértő nyugállományba vonulása után is aktív munkával és jó ötletekkel segítette a könyvtár korszerűsítési munkálatait.

Bilincsi Lajos tevékenysége országosan is elismert volt, hiszen példamutató munkát végzett az egyetemi és főiskolai könyvtárügy fejlesztésében. Tagja volt az

Országos Könyvtárügyi Tanácsnak. Közel tíz évig elnöke volt a Főiskolai Könyvtárvezetők Tanácsának, és e funkcióból eredően betöltötte a főiskolai könyvtárak szakfelügyelői tisztségét is. Hosszú ideig tagja volt a Magyar Könyvtárosok Egyesülete Országos Elnökségének. 1982-től a Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztérium Könyvtárügyi Koordinációs Tanácsának elnöke volt.

Szakmai, közéleti munkáját mindenkor a példamutató szorgalom és hozzáértés jellemezte. Munkáját kollégái, felettesei, a könyvtáros szakma is elismerte. Ezt mutatják azok a kitüntetések, amelyekkel büszkélkedhetett. A Szocialista Kultúráért elismerést kétszer is megkapta, 1958-ban és 1971-ben. 1976-ban a Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója címet érdemelte ki. 1985-ben a könyvtáros szakma akkori legmagasabb elismerését, a Szabó Ervin Emlékérmét vehette át.

Soha nem szakadt el a könyvtártól, a könyvektől, folyóiratoktól. Betegsége sem akadályozta meg abban, hogy folyamatosan, szinte naponta vissza-visszatérjen a könyvtárba. Nem felejtette el felhívni a figyelmünket egy-egy frissen megjelent szakkönyvre, egy érdekes cikkre, amit olvasott vagy amiről hallott. Mindvégig naprakész szakmai információkkal rendelkezett.

Felfoghatatlan, hogy nem jön be többé a könyvtár ajtaján, nem kérdezi meg, hogy kölcsönözheti-e már a legfrissebb könyveket. Nem mondja el többé, hogyan telnek napjai, nem beszélünk arról sem, milyen jó receptet olvasott az újságban, és nem hozza többé kertje szép virágait sem.

Most mi hozunk virágot neki, búcsúzásként. Emlékét, szellemiségét munkatársai, kollégái, ismerősei kegyelettel megőrzik.

Nádas Zsuzsa